ka tõeste, selle tootusse sannale truiks jõma. Peagi need rahwas, kes selle sare teise ranna pole ellasid, saatsid mitmest kohhast liggidalt ja kaugelt kirriko-õppetajale sannumid, ja laskśid tedda ärdaste palluda, et tulleks ka neid waatma, ja seddasamma head neile sowima, mis jubba ni mitto liñna paigad, kihhelkonnad ja küllad ollid kätte sanud, ja et temma omma wäggewa sanna läbbi seäl ranna rahwa jures nendasammoti üht kassinusse koggodust lähhäks seädma.

Sesamma löbbus hinge tõ sai sel hoolsal mehhel ni paljuks, ja tee-reisid juhtusid ni tihti, et ei sanud mitte ennam omma kirriko-ammetit täieste üllespiddada. Wõtis sedda nou, omma õppetaja-ammetit ühhe nore mehhe kätte anda, ja eddespidi keik omma joudo selle Jummala kutsmisse tarwis prukida, omma rahwast ikka liiminne õnnetuma wina-jomisse eest hoida. Sedda hinge murret arwas se jummalakartlik mees nisammoti hästi Jummala kutsmisseks, kui kirriko-ammetit, mis temma peäl olli olnud. Olli kindel ses, et ei olnud ei ammogi mitte üks paljas innimeste nou, sedda kurja wina-jahti tallitada, waid et se hallastaja Jummala omma armo tahtminne olli, rahwast nende hukkaminnemisse tee pealt ümberpöörda.

Matthew olli peagi keik ma-konnad Irlandi sarel läbbi käinud, igga liñna sees ennamiste suurt koggodusse kokkotullemist piddanud, ja seäl nimme kaudo neid kirja pannud, kes ennast kassinusse koggodusse liikmiks ollid üllesannud.

Kui kümnemal Oktobri-ku päwal, aastal tuhhat kahheksa sadda nellikümmend jälle koio sai, arwas temma keik nende kirja pandud nimmed kokko, ja ei moistnud süddamelikkult kül Jummalat tännada, et taewalikko õnnistamisse läbbi neid ni otsata paljo ollid, kes sest jomisse pattust ennast lahti wõtnud. Ja paljuks teie kül,

Eesti-ma rahwa Kalender 1847, lk. 26